

IGINO UGO TARCHETTI

# Fosca

Traducido por Isabel Soto



Vólvense os paxaros contra as escopetas

## I

En varias ocasións tratei de escribir as miñas memorias, mais sempre me fixo desistir un estraño sentimento, mestura de terror e anguria. Un fondo receo apoderouse de min. Temo empobrecer o valor e a aparencia das miñas paixóns no intento de explicalas; temo esquecelas se as silencio. Porque é doado contar o que sentiron os demais –o eco das sensacións alleas resoa no noso corazón sen o perturbar–, pero confesar o que sentimos nós, os nosos afectos, as nosas ardencias, as nosas dores, é unha tarefa que supera o poder da palabra. Sentimos que non estamos no certo.

Teño pensado decote con alegría en como o tempo vai arruinando as miñas lembranzas; mais con frecuencia considereino con dor. Esquecer! Esquecer é matarse, renunciar ao único ben certo e infalible que posuímos: o pasado. Se só se esquecesen as alegrías, quizais o esquecemento podería ser xustamente desexado; porén, mostrámonos soberbios e gardamos con celo as nosas dores, amámolas, queremos recordalas. Elas compoñen a coroa da vida.

O pasado é a medida do tempo que percorremos, a medida do que nos queda por percorrer. Por iso o apreciamos, porque testemuña a progresiva redución da existencia. A avidez febril de morrer fatiga os homes sen que

sexan conscientes. Quen queredría volver atrás unha hora, un minuto, un instante da súa vida? Ninguén. E, con todo, ámase e bótase de menos ese pasado que arrepiá renovar.

Escribir o que sufrimos e gozamos é darlles aos nosos recordos a duración da nosa existencia. Escribir para relermos, para recordar e chorar en segredo. Velaquí por que escribo.

Houbo un tempo no que quixen facer un libro coas cousas que me dispoño a relatar, unha arela que as continxencias da miña vida impediron durante anos, pero que, nin dominada nin vencida, me levou a saltar, xa tarde e vello de enxeño e de corazón, ao mundo da publicidade e das letras. Non podería achegar máis ca as lembranzas dunha mocidade rica en paixóns e unha vida longa e horriblemente angustiada. Se a arte atopase en min valores parellos á grandeza do tema, o relato que me dispuña a escribir talvez me proporcionaría un clamoroso éxito. Non obstante, abstívenme. Guindar na lama da publicidade o segredo das miñas dores, sacrificalo pola baleira satisfacción da fama sería unha fraqueza indigna do meu pasado. Agora escribo para min mesmo. Nunca ousaría violar a única relixión que sobreviviu á ruína da miña fe: a relixión dos meus recordos.

Sobre este luído caderno no que tantas veces tratei de comezar a miña narración, hai moitos apuntamentos que non son quen de descifrar. Temo que o tempo borrarse da miña alma non poucas das súas acordanzas.

Estas páxinas nas que a miña alma se detivo tantas veces, paralizada por un terror que non podía vencer, acompañanme dende hai cinco anos nas miñas fatigosas

